

Kapitola 2 – Výlet

„Co že to po nás chtějí?“ zeptal se Strong nevěřičně.

„Taky tomu nemohu uvěřit, ale podle nich by to mohlo vyjít. Máme se tam vydat a tajně pátrat po důkazech. Jakožto člen princeznina dvora mám odletět do Ar-Rakchby, hlavního města Sedlové Arábie, a dohlédnout na stavbu nové továrny. Zároveň budu vyřizovat papíry pro její obchodní buňku, která tam má sídlo a udělám finanční audit. Volný čas budu trávit s rodinou po památkách a místních podnicích, aby to vypadalo, že neplánuji nikde slídit. Vy kromě toho, že mě tam dopravíte, máte začít čmuchar po okolí a udělat naoko pár obchodů. Pokud na něco přijdete, předáte to místnímu Canterlot Yardu, případně se chopíte vyšetřování. Máte na to povolení.“

Screw Hammerhead, který v tu chvíli byl zrovna na návštěvě u Stronga v kanceláři, si odfrkl.

„Poslední místo, kde chci být, je stanice detektivů a našťvaných sedloňů, co by mi rádi propíchli krk.“

Strong ho umlčel pohledem. Nic se na tom nezměnilo. Ačkoliv je Strong mnohem mladší, jako kapitán si u Screwa vydobyl respekt, který sahá až za hrob. Strong potřeboval přemýšlet a na to byl třeba klid. Zkusil jsem ho trochu popostrčit.

„Je mi jasné, že nechceš riskovat životy své posádky jen tak pro nic za nic. Celestie má proto osobní nabídku. Kromě okamžitého vyplacení dvaceti tisíc jako takové malé zálohy, je vám ochotna zaplatit až desetinásobek. A jsem si jist, že se určitě objeví ještě nějaký ctihodný způsob (u slova ctihodný si Screw opět odfrkl) jak si namastit kapsy.“

Mávl kopytem.

„Budu potřebovat čas abych si o tom mohl promluvit s ostatními. Co kdyby ses zastavil zítra?“

***

Když jsme spolu s Lillian leželi večer v posteli, nevydržel jsem a začal se s ní o tom všem bavit. Čím víc jsem o Celestiině návrhu přemýšlel, tím víc jsem se toho bál.

„Tebe to hodně trápí, vid’?“ zeptala se nakonec.

„Strašně rád bych věřil tomu, že to všechno zvládneme, ale mám tolik pochyb. Pořád se o něco strachuju a také si nejsem jist, jestli je takové prostředí vhodné i pro malého Valentinka.“

Pohládila mě po hřívě.

„Zlato, jsem si jista, že by Princezna Celestie nikdy nedopustila, aby se mu něco stalo. Třeba si jen představuješ věci příliš složitě.“

O tom jsem měl také jisté pochyby. Ano, Princezna Celestie Valentina milovala, ale misku vah vyvažovalo utrpení milionů takovýchto malých dětí. Možná je to milující teta, ale především to je vládkyně celé Equestrie. Pokud bych byl na jejím místě, to riziko bych podstoupil.

„Stal jsem se slabým.“

Otočila se mi na hrudi a dala velký důraz, aby mě dloubla loktem.

„Ale kdeže. Prostě máš jen strach o své dítě. To je naprosto normální. Podívej se na to ale z jiného pohledu. Princezna nemůže poslat armádu do cizího státu a navíc nemá informace, co se to tam vlastně všechno děje. Potřebuje někoho, kdo by jí dělal oči i uši a v případech

nutnosti i kord. A na to si vybrala toho nejlepšího a nejoddanějšího poníka v celém království.“

Políbili jsme se.

„A tobě nebude vadit, že tam budeš muset se mnou?“

Protočila očima.

„Kdybych měla zůstat tady, tak by to pro mě byla větší muka. Pokud mi budeš nablízku, jsem si jistá, že to už nějak zvládneme.“

***

„Mně se tohle prostě nelíbí. Pouštníci mají problém a my je z toho máme vytáhnout a nasazovat při tom krky,“ protestoval Screw.

„Ať chceš nebo ne, někdo to tam vyřešit musí. Já jsem rád, že tam poletíme. Stejně tam mám nějaké záležitosti na vyřízení,“ prohlásil jeden z nejnovějších přírůstků do Aurofíny posádky – Maxwell. Nový zbrojmistr.

„Jaké?“ zeptal se kapitán.

Maxwell pokrčil rameny.

„Řekněme, že tam je někdo, komu dlužím návštěvu a jednu laskavost. Nebojte se, kápo, o nic nejde. Je to jen jeden starý známý.“

Kapitán se zamračil, ale nechal diskuzi pokračovat dál.

„Mohlo by být přínosné získat nové kontakty pro obchody. Ti poslední se mi stejně moc nelíbili, měla jsem pocit, že nás přepadnou za první horou,“ řekla Helm.

„Nesmíš zapomenout, co jsi Strongu. Možná jsi obchodník, ale také jsi kapitán královského letectva v záloze. Pokud Princezna bude chtít, je tvou povinností ji poslechnout. Složil jsi přísahu,“ řekla mu Jessi.

„Já jsem chtěl vždycky vidět Velké Obelisky,“ podotkl Harvey, „ještě jsme tam nebyli. Isabel o nich pořád mluví, a jestliže budeme čmúchat okolo...“

„Pfft, kuchaříčku, než doletíme k obeliskům, tak nás přepadnou a nechají hyenám. Ne, Strongu, mně to prostě smrdí a já svýmu čumáku věřím.“

Strong po většinu doby mlčel a nechával si říkat jejich názory. V podstatě všichni našli nějaký důvod, proč na tu dohodu kývnout, jenom Screw byl zarytě proti. Ani jeho názor ale kapitán nebral na lehkou váhu. Také se nemohl zbavit pocitu, že se má stát něco zlého. Nakonec přeci jen všechny umlčel a promluvil.

„Jsem pro to tu nabídku přijmout.“

Screw svěsil hlavu a chtěl odejít, ale Strong ho ještě zastavil.

„Nehodlám tam ale přiletět a být jako nahý v trní. Neodletíme dřív jak za týden, dokud neuděláme potřebné přípravy. Ale o těch až později. Navíc, chci ještě posílit posádku o pár konkrétních poníků a na to potřebuji čas. A Screwe, jestli se ti něco nelíbí, můžeš odejít.“

Mechanik se zasmál.

„To by se ti líbilo. Výpravovat si a nechat si celou slávu pro sebe.“

Když všichni odešli, kapitán se usmál. A rozhodně měl proč.

***

„...tři bedny pravé jablečné kořalky, odškrtnuto. Dvanáct beden konzervovaného ovoce nejlepší jakosti, odškrtnuto. Pětatřicet balíků s moukou, odškrtnuto. Ježkovy zraky, Strongu, co ty tady děláš? Zrovna počítám nejnovější zásilku z vnitrozemí, dej mi minutku.“

Giovanni patřil k překupníkům. Neexistoval lepší poník, který by sehnal cokoliv, na co si vaše srdce vzpomene. Většinou prováděl své obchody v kanceláři nebo tržišti, ale kapitán ho právě zastihl ve skladu, kde jak řekl, přebíral zásilku.

Vždycky si uměl hýčkat své zákazníky a Aurora patřila k jeho pravidelným k partnerům.

„Co pro tebe mohu udělat?“ řekl, když konečně odškrtnal všechny položky. Sice byl ten seznam skoro nekonečný, ale už byl skoro na konci.

„Potřebuji od tebe pomoci a nepřišel jsem s prázdnou,“ řekl Strong a vyndal na stůl měšec s penězi.

Giovanni si ho prohlédl, potěžkal a řekl:

„To je obnos! Chystáš se na válku?“

„Skoro ano.“

Obchodníkovi ztuhl úsměv.

„Nehodláš doufat vystřílet doupě některého z mých obchodních partnerů, že ne?“

Strong mrknul.

„Neměj strach. Poletím někam hodně daleko. Chci nové modely. Tvé kvality. A samozřejmě hromadu munice.“

Giovanni si utřel čelo rukávem a řekl:

„Doufám, že to aspoň bude stát za to. Vždyť ty bys mohl uživit malou zbrojovku.“

„Ale nepřeháněj. Já radši budu žítit tebe.“

Obchodník vycenil zuby.

„A děláš to výborně. Když už jsme u toho, nechceš doplnit zásoby? Za tuhle objednávku ti jsem ochoten udělat lepší cenu.“

Kapitán se zasmál.

„Věděl jsem, že to na tebe zabere.“

***

Po získání zásob a doplnění posádky o dva známé, Frankieho Atlase a Luciena Torpeda, se kapitán potřeboval zastavit ještě na jednom místě. Bylo v Ib'xianské čtvrti, a to na místě daleko od všech dílniček, obchodů a dalšího nečistého. Jakmile prošel vstupní brankou do rozkvetlé zahrady, očistil si kopyta o rohožku a šel potichu dále.

Aldred seděl před malou oplácanou soškou a tiše meditoval. Nestává se často, aby drak praktikoval dávná náboženství založená na klidu, míru a porozumění, vlastně se jedná o jedinou takovou výjimku, kterou Strong Hoof znal.

Přišel k němu a jemně se ho dotkl na rameni. Aldred nepatřil k těm největším, podle dračí biologie byl sotva puberták, ale jedním sekem by v klidu zlomil komukoliv vaz. Ostatně, kdyby se postavil na zadní, byl by třikrát tak velký než běžný poník.

Drak pomalu otevřel oko a vytrhl se ze soustředění.

„Není zdvořilé, aby byl někdo přerušen při meditaci. Avšak znám tvé úmysly a proto vím, že se jedná o naléhavou záležitost, která by nesnesla ani toho nejmenšího odkladu.“

Strong neodpověděl, ale přikývl na souhlas.

„Je to jak pravím. Nevím sice, kam mě chceš odvést, ale souhlasím. Víím, že pokud by byla jiná možnost, určitě bys ji už vyzkoušel, nemýlím-li se.“

„Ano, příteli. Jak by se ti líbilo, kdyby ses podíval do své vlasti.“